

יוסף מרכובסקי

נלקח אחד האבות. לא מאבות התרבות, אלא מה־
אביות שבתרבות. בכל תנועה מהפכנית, נועזה, כזו
שלנו — מקום מיוחד וゾהר מיוחד לאבות שבתוכה. שלא
כדרך הטבע של מלחתת האבות והבניים — יש שאבות
יחידים מצטרפים בכל לבם ונפשם, נלויים אל המחנה
הצעיר, מסייעים לו בכוחות האבות הנסיון שלהם, ומאczy-
לים על כל המחנה מאור ההזדהה של בעלי־בינה ובעלי־
נפש באמת ובצדק של דרך הבנים. הללו תמיד מעודדים,
מנחים, מגבירים אמונה. הספרות הרבולוציונית של כל
אומה וכל דור יודעת על אמותם כאלו, המשקיעות את לבן
בתנועת הבנים, ועל אבות הנדחקים לשורה הראשונה, ליד
מושאי הדגל, בכל רגע של הפגנת האמת ושל סכנה.

במחנהו הצעיר יש בוזדים מאותו סוג, והיה מרכובסקי
מטובי המעתים האלה. מהמוראים העבריים הותיקים, ושוב
מאתם היחידים שכלי ימיהם התלבטו בין ההוראה אומנו-
תם והעבדה משאת נפשם. עוד לפני שתי עשרה
שנתיים אחד את שני הדברים, והיה למורה־אכר במטולה,
ואכר מן המשובחים — חרוץ, מסור, משקיע את כל נפשו
בمشק. בית המורה מרכובסקי היה במטולה גם בית
העבדה המצוין, המשפחה העובדת למופת. וכי